

Els comptes després d'una nit de marxa

Festa, pela i rock and roll

Eixir de copes qualsevol nit és car, però, si es fa durant el cap de setmana, les despeses globals –incloent-hi els productes químics en el mercat nocturn– és dupliquen. La factura, a vegades, resulta massa cara, quan es paga amb la pròpia vida.

De divendres a diluns hi ha, tèdicament, tres dies de descans. Però, en realitat, descans físic hi ha poc perquè per a la majoria ha sonat l'hora d'anar de festa, un, dos o els tres dies en *forfait*.

Encara que aleatori, EL TEMPS ha intentat fer un càlcul aproximatiu del que costa en diners una nit de marxa en la ciutat, a Barcelona, a Palma o a València, per anomenar només els tres punts de major concentració de població dels Països Catalans.

El motiu pel qual la gent es posa guapa i ix tota una nit o la raó per explicar el de-

sig per passar-la fora de casa són qüestions d'àmbit de la sociologia i altres disciplines que estudien el comportament humà. La incidència, en canvi, de la nit marxosa en l'economia individual es tradueix en pessetes o en la disposició de fons amb targeta de crèdit.

Eixir de nit és car. Fer-ho un divendres o un dissabte –el diumenge es reserva normalment per a descansar– significa gastar el doble o el triple. Tot depèn de les butxaques, de les carteres voluminoses o minses. El factor de l'edat és secundari, el mateix que el caràcter del marxós, més o

menys integrat en l'ambient. Encara que els més joves de tots en edat d'anar-se'n de festa, entre els 16 i els 18 anys, representen un grup força important per al negoci de la festa, han quedat fora d'aquesta mena de radiografia econòmica. La raó és òbvia: en circumstàncies normals aquest grup manté, de moment, el costum de dedicar a la marxa una vesprada o dues del cap de setmana. No obstant això, sempre hi ha casos excepcionals per a contradir aquest corol·lari...

Quan s'hi entra amb tots els drets, amb passaport en regla per a la marxa, és a

Grups	Ir. lloc d'eixida o d'inici de la marxa	Pessetes	Restaurants, bars i altres establiments per a menjar	Pessetes	
18-24 anys	Estalviadors 	Estudiant o desocupat. Una copa sobra.	200-300	Normalment sopa a casa seua. Ja vindran temps millors	-
	A mig gas 	Dos o tres consumicions després d'una setmana de feina.	500-1.000	El menú no ha de ser complicat. El preu no gaire alt.	1.500-2.000
	Com una moto 	Cinc, sis, set copes. "La vie est belle".	1.000-2.000	Estil "menja tot": entrepans, sandvitxos, algunes tapes.	500-1.000
25-35 anys	Calmat 	El lloc compta més que la beguda. Dues copes com a màxim.	500-1.000	Relació qualitat-preu.	2.000-2.500
	Enrotllat 	Cal reservar-se per a més tard. Dues copes.	500-1.000	Es més important relacionar-se: una pizza no va malament del tot.	1.000-2.000
	'Allegro, molto vivace' 	Les consumicions, moltes i ràpides, si és possible en llocs diferents.	1.500-2.000	No és precís mirar els preus abans d'entrar al restaurant.	2.500-4.000
35-40 anys	Moderat 	La beguda i el lloc han de ser de confiança.	1.000-1.500	La nota una mica cara, però el menjar és bo i abundant.	2.500-3.000
	Marxós 	Canviar d'establiment, qüestió de veure l'ambient.	2.000-3.000	On es puga sopar en 3/4 d'hora.	1.500-2.000
	El rei del mambo 	Les butxaques estan plenes i "la nit és meua".	2.000-3.000	Per demanar que no siga. Després vénen les sorpreses.	6.000-10.000
		21	22	23 h	2 4

partir dels divuit anys. Aquest primer grup, i els seus subnivells (estalviador/a sovint per obligació, els que van "a mig gas" i, els últims, els que van "com una moto"), configuren la bateria que més soroll fa a la nit, però és alhora el que en conjunt menys diners gasta.

El marge de maniobra dels estalviadors és, lògicament, bastant estret. El que pot disposar de més duros, a tot estirar duu dos bitllets verds ben amarrats entre les mans. Una primera copa en el lloc habitual de reunió (Cànovas, a València, o l'Eixample, a Barcelona), obre l'eixida, programada, és clar, prèviament fins al centímetre. Maribel, 20 anys, tercer d'econòmiques, que per desgràcia no troba alumnes des de fa mesos per a donar-los classes particulars, o Xavier, 22 anys, en les llistes de l'ineficac INEM, es troben en aquesta situació. No cal anar al restaurant, l'aviatualment és fara a casa per a tornar a eixir més tard.

El consum de productes químics en el mercat (drogues de tot tipus a l'abast de qualsevol que pugui pagar-les) és terreny vedat per a ells. Si en tasten cap serà per la "benevolència" d'algú.

LA NIT A "MIG GAS"

Quan es gaudeix de prou recursos econòmics és possible planificar-se una nit "a mig gas". Estar en el centre de l'ambient, però sense passar-se'n. Fins a 1.000 pessetes solen ser destinades a les copes rituals d'abans del sopar. Un empleat de banca, un mecànic especialitzat o una infermera de menys de 25 anys poden, sense cap obstacle, retrobar-se en el Frankfurt Pep barceloní o en la Pizzeria Peppone a Palma per a demanar qualsevol plat del menú. Són consumidors esporàdics, més aviat inclinats al "porro" que cap a altres drogues amb un fort component químic, cocaïna i anfetamines. Triar una o dues discoteques tampoc representa cap esforç monetari per a ells, sempre que no se sobrepassen: com a màxim els mil duros. La banda més accelerada —entre els 18 i els 24, o sigui, els que van "com una moto"—, per contra, no donaran gaire importància a l'hora de triar el lloc per a sopar (amb un entrepà en tenen prou la majoria de les vegades), ja que la part més grossa de les despeses va destinada a beguda alcohòlica per a regar la festa. Per pocs diners que

gasten, la nota al cap de la nit pot arribar a les 8.000 pessetes, quantitat a què cal afegir el dispendi econòmic per al consum de diverses pólvores blanques (la cocaïna, sovint molt adulterada, sol tenir un preu entre les 12.000 i les 16.000 pessetes cada gram). Tampoc fan mala cara a les anfetamines, per a gaudir de les quals han de tenir 5.000 pessetes pel cap baix. El ritme d'aquests marxosos és capaç de desequilibrar qualsevol pressupost econòmic i més encara entre la gent que ocupa el lloc més baix en la taula, amb un sou per sota les 200.000 pessetes mensuals.

ELS PREUS DE LA QUÍMICA EN EL MERCAT NEGRE

L'alcohol i les drogues figuren en un dels primers llocs d'articles de consum diari en la societat moderna actual. Els preus de "la química" en la nit de marxa estan més o menys estabilitzats. Un gram de *trip*, (àcid), val 2.000 pessetes; el *xocolate* (haixix) es cotitza a 500 pessetes/gram, la marihuana a 250 pessetes el gram, la cocaïna, reina de la nit, a 12.000 pessetes un gram, al mateix preu que l'heroïna. L'èxtasi costa 5.000 pessetes cada pastilla, elx

Perfil aproximat del consumidor de "química per al cos"	Discoteques, pubs...	Pessetes	Total
Només en consumeix quan és convidat	El que importa és entrar en la discoteca. Una consumició només.	500-1.000	700-1.300
Consum esporàdic.	Una o dues discoteques, un o dos pubs.	1.500-2.000	3.500-5.000
El que no mata, engreixa.	Tant com el cos aguante.	2.500-5.000	4.500-8.000
Sovint: "No, gràcies".	L'opció cine, teatre o altre espectacle no queda descartada.	1.000-2.000	3.500-5.500
Depèn del dia, depèn de l'ambient.	Tot pels amics. Cal anar on vaja la gent.	3.000-5.000	4.500-8.000
Sovint: "Sí, gràcies".	No perdre's res. Tot va com la seda.	5.000-7.000	8.000-13.000
"D'aquestes coses, no en gaste".	Tres llocs com a màxim i a casa.	2.000-3.000	5.500-7.500
Una nit és una nit.	Un pub per lligar, una discoteca per ballar.	8.000-10.000	11.500-15.000
Cal tastar-ho tot.	Per regla general s'acaba en "xampany i dones..."	20.000-30.000	28.000-45.000
	1 h	2 h	3 h 4 h

que costa un gram de *speed*. La Dexidrina, 500 pessetes els 5 grams o 700 els 10 grams, El Maxibamato, 3.000 pessetes cada flascó, el Bustaid 4.000 pts./flascó, el Minilip 3.000 pts./flascó. Per cada càpsula de mescalina cobren unes 6.000 pessetes i el Rohinol està a 2.000 pessetes la pastilla. El flascó de 20 pastilles de Ciclofarina costa en farmàcia 1.500 pessetes, però en el mercat negre, la pastilla puja fins les 500 pessetes.

Les dades sobre el consum de drogues més dures que l'alcohol, com que es tracta d'un mercat il·legal, són, fins ara, confuses. Les estadístiques més fiables al respecte solen ser les computades en els diferents serveis d'urgència dels establiments sanitaris. Les dades més recents, facilitades per SAVIT (Sistema Autòmic Valencià d'Informació sobre Toxicomanies), han confirmat fa poc que d'un total de 3.120 homes atesos en primeres urgències durant el 1990 al País Valencià, 1.077 tenien entre 25 anys i 29; 969, entre 20 anys i 24; i 497, entre 30 anys i 34. La resta presentava les següents edats: 261 casos (15-19 anys); 176 (més de 45 anys); 114 (35-39 anys), 24 (40-44 anys) i tan sols 2

casos no tenien més de 15 anys. Quant a les dones, les xifres es reduïxen aproximadament a la meitat.

Des de la perspectiva dels 25-35 anys, la nit del cap de setmana es veu d'una manera diferent. N'hi ha també, almenys, tres tipus prou diferenciats en aquesta franja de vividors de la nit. El potencial econòmic els permet obrir moltes portes dels temples nocturns. Tots es troben en els llocs de més marxa (Calcata, Carioca, Cubalidro, La Marxa o Público, a València, i el Dorado, el Otro, Mas i Mas o Universal, a Barcelona) per a fer-se les primeres copes, entre les 500 i les 700 pessetes cada consumició. No obstant, al llarg de la nit, cadascú es muntarà la festa a la seua mesura. Aquells més calcats acabaran normalment amb unes 5.000 pessetes menys en els seus actius monetaris. Els enrotllats, una mica més, al voltant de 8.000 pessetes, i per als més llançats el forat pot arribar al voltant dels 12 bitllets o 13. En aquest clan de marxosos representa una bona part del preu de l'eixida els productes prohibits (consumir i oferir droga s'ha convertit per a alguns en signe extern de riquesa). La

gran majoria cerca més la qualitat que la quantitat i la tria de les varietats es fa minuciosament.

LES DROGUES DEL FUTUR

L'especialista Oriol Romaní, professor d'Antropologia Social de la Universitat de Barcelona va declarar la setmana passada a València que "l'actual conflictivitat en el consum de drogues obligarà en el futur a canviar la legislació vigent" cap a propostes de legalització des del punt de vista de la gestió de la salut pública. Va profetitzar igualment "que els joves tindran clara tendència en el futur immediat a utilitzar drogues més acceptades per la societat, com l'alcohol i els fàrmacs, encara que en determinats moments i sota rituals específics". Durant el seminari "Joventut, societat i universitat" organitzat per l'Aula de Debats del Servei d'Extensió Universitària, Oriol Romaní va presentar un esquema històric del desenvolupament de les diferents etapes del consum de drogues, i va destacar-ne l'actitud d'oposició contra el sistema social que des de sempre ha signi-

Vols treballar

**A L'ESCOLA
D'ANIMACIÓ
I ESPLAI
D'A.C.P.V.**

Envia'ns el teu currículum
i posa't en contacte amb nosaltres:

Acció Cultural del País Valencià
Carrer de Moratín, 15 - 8a.
46002 València
Telèfon: 351 17 27

XV Campanya Carles Salvador

**Començament dels nous cursos
de Llengua i Cultura del
País Valencià (de tots els
nivells i horaris).**

**• Modalitats dels cursos:
-Orals
-per Correspondència**

**Els Cursos van dirigits a la superació
de les proves de la Junta Qualificadora**

EN ACABAR EL CURS S'OBTINDRÀ UN CERTIFICAT ACREDITATU

En València: c/ Moratín, 15, 8a. C.P. 46002 Tel.(96) 351 17 27

La marxa costa diners.

ARXIU

ficat per a la joventut el consum d'estupefaents.

Les discoteques valencianes, Distrito 10, Activi-Actv, Puzzle, Barraca o Spok, o les Barcelonines Boîte, Ottozutz, Barçalles, Bóveda o Apolo troben les seues respectives clientele majoritàriament entre aquests 25 i 35 anys. No veuen gaire car les 1.000 o 1.500 pessetes d'entrada amb la primera consumició

inclosa i no és gaire estrany que es facen més d'una copa, al mateix lloc o en peregrinació ritual a dues o tres sales d'aquesta nòmina.

Per als més tranquils d'aquest bloc a mig camí entre la joventut i la maduresa (amb una forta representació de les professions liberals, funcionaris i executius d'empreses) queda l'opció de triar una sessió de cine, de teatre o d'altres

espectacles d'aquest tipus (les nits *gol-fes* de cine al Casablanca de Barcelona, jazz al club Perdido o concerts al Badia -tots dos, locals de València-, o l'Auditorium, la Sala Mozart o el teatre Principal, tots tres a Palma de Mallorca).

Passar-se la part més important de la nit en un casino -on les despeses poden arribar a límits insospitats- no sol ser habitual per aquest grup, sinó més aviat per al següent. A partir de la quarantena l'eixida nocturna del cap de setmana pren unes dimensions molt particulars. Els pubs amb la música especialment destinada als més majors substitueixen, per regla general, les discoteques, encara que és fàcil veure-hi algunes quadrelles.

Els clients de més de 35 anys són els que cerquen els restaurants amb menús suculents. Abans, les primeres copes de la nit poden pujar fins a les 5.000 pessetes per al més marxós, el rei del mambo (no se sol veure mai cap representant femení en aquest subnivell).

El capítol del consum de drogues abaixa bruscament en percentatge per a la majoria dels més vells de la nit del cap de setmana, amb l'excepció, però, dels fidels al porro, que no han deixat de fumar-nedes dels anys juvenils. Les cartes d'aquest grup són, en tot cas, les que més pateixen les conseqüències de l'eixida nocturna. Molt sovint la moneda corrent serà el diner plastificat, sobretot per a aquells que han decidit acabar amb "xampany i dones", final que exigeix un bon grapat de bitllets.

Ignasi Pellicer